

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם ב' אָיִר (י"ז לעומר)

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹתֵר"ן הַיּוֹמִי:

תּוֹרָה קִי

הָעֵינָן שְׁקֻשָּׁה לִישׁוֹן בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת. כִּי בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת מִתְחִיל הַתְגַּלוֹת אֱלֹהֵינוּ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַכְמֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (ערובין מ"ג): 'שֵׁאִין אֱלֹהֵינוּ בָּא בְּשַׁבָּת וְלֹא בְּעֶרְב־שַׁבָּת. וּבְמוֹצָאֵי־שַׁבָּת יוֹכֵל לָבוֹא', וְעַל כֵּן מֵאֲזוּ מִתְחִיל הַתְגַּלוֹת אֱלֹהֵינוּ. וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (עֲדִיּוֹת פָּרָק ח): 'אִין אֱלֹהֵינוּ בָּא אֶלָּא לְרַחֵק הַמְקָרְבִין בְּזִרוּעַ, וּלְקָרֵב הַמְרַחֲקִין בְּזִרוּעַ'. וְהֵינּוּ לְרַחֵק הַשָּׁקֵר וּלְקָרֵב הָאֱמֶת. וְכֵמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה בְּזוֹהַר (תְּשָׁא דָּף קפ"ח): 'דְּשָׂאֵל הָאִי מֵינָא כְּתִיב: "שְׁפַת אֱמֶת תִּכּוֹן" וְכוּ', וְהַשִּׁיב לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר: כּוֹנֵנָתָ לֹא כְּתִיב אֶלָּא תִכּוֹן, כִּי הָאֱמֶת עָתִיד לְהִתְקַיֵּם, דִּהֵינּוּ כְּשִׁיבוֹא אֱלֹהֵינוּ וּמְשִׁיחַ עֵינֵי שָׁם. וְכֹּאֲשֶׁר יָבוֹא אֱלֹהֵינוּ וּבִימֵינוּ יִוָּשַׁע יְהוּדָה וַיִּשְׂרָאֵל (ירמיה כג) אֲזַי יִקָּיֵם: "שְׁפַת אֱמֶת תִּכּוֹן". וַיִּרְחַק הַמְקָרְבִין בְּזִרוּעַ' עַד עַכְשָׁו שֶׁהוּא בְּשָׁקֵר, וַיִּקָּרֵב הַמְרַחֲקִין בְּזִרוּעַ, שֶׁהֵם בְּחִינַת אֱמֶת. וְזֶה 'לְרַחֵק הַמְקָרְבִין וּלְקָרֵב הַמְרַחֲקִין', הֵינּוּ לְרַחֵק הַשָּׁקֵר וּלְקָרֵב הָאֱמֶת, כִּי אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (שַׁבָּת קד): 'שָׁקֵר מְקָרְבִין מְלָה וְאֱמֶת מְרַחֲקִין מְלָה, וְהֵבֵן.

וְהֵנָּה אֱלֹהֵינוּ יָבוֹא לְרַחֵק הַשָּׁקֵר, שֶׁהוּא מְבַחֲיֵנָת הַנְּחָשׁ, הַנִּקְרָא אָרוּר (בְּרֵאשִׁית ג), וְהַנְּחָשׁ הַבִּיא מִיְתָה לְעוֹלָם, וְהַשָּׁנָה הוּא אֶחָד מִשְׁשִׁים בְּמִיְתָה (בְּרֵכוֹת נו:). וְכִיּוֹן שֶׁבְּמוֹצָאֵי־שַׁבָּת מִתְחִיל הַתְגַּלוֹת אֱלֹהֵינוּ, נִדְּחָה הַשָּׁקֵר שֶׁהוּא הַנְּחָשׁ, לָכֵן קָשָׁה

חֹק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'רלו **לְאָמַר מִזֶּה רָצִיתִי לְעַד לְאָנֹכִי מִקֹּדֶשׁ שִׁדְרָה לְאֶחָד מִסְפְּרֵי רַבָּנָנוּ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַלֵּי**
לְאָמַר חֹק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יוֹשֵׁבֵת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

לִישׁוֹן. כִּי אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה (קְדוּשֵׁין מ"ט): 'עֲשֶׂה רַחֲמֵי קַבִּין
שָׁנָה יֵרְדוּ לְעוֹלָם, תִּשְׁעָה נְטִלוּ עֲבָדִים'. וְעֶבֶד הוּא בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית
ט): "כְּנֻעַן עֶבֶד עֲבָדִים", וְהוּא בְּחִינַת אָרוֹר (שָׁם), בְּחִינַת הַנְּחָשׁ.
וְכִיּוֹן שֶׁבְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת הוּא בְּחִינַת הַתְּגִלוֹת אֱלֹהִים, וְנִדְחָה בְּחִינַת
הַנְּחָשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּנֻעַן עֶבֶד עֲבָדִים, נִדְחָה הַשָּׁנָה שֶׁיֵּרְדָה
לְעֲבָדִים. וְעַל כֵּן אֱלֹהֵינוּ בְּגִימְטְרִיא בֵּין, הֶפְךָ בְּחִינַת עֶבֶד: וְעוֹד,
כִּי אִם אֵין דַּעַת – הַבְּדִלָה מִנִּין (יְרוּשָׁלַיִם בְּרֵכוֹת פָּרָק ה'). נִמְצָא
שֶׁבְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת שִׁישׁ הַבְּדִלָה, הוּא בְּבְחִינַת דַּעַת, כִּי אִם אֵין דַּעַת
וְכוּ'. וְעַל כֵּן קָשָׁה לִישׁוֹן, כִּי הַשָּׁנָה הוּא הַסְתַּלְקוֹת הַדַּעַת:

תְּלוּמָה קַיָּה

כְּשֶׁלֹּמֶד אֵיזָה דְבָר, טוֹב לְפָרֵשׁ הַדְּבָר בְּלִשׁוֹן אֲשֶׁכְּנוּ
שְׂמֵבִין, [וְהוּא טוֹבָה לְהַעֲוֹלָם]. וְהַעֲנִין, כִּי כָּל
צְדִיק הַדּוֹר הוּא בְּחִינַת מֹשֶׁה שֶׁהוּא בְּחִינַת מְשִׁיחַ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב
(בְּרֵאשִׁית מ"ט): "עַד כִּי יָבֹא שִׁילָה", הֵינּוּ מְשִׁיחַ. וְשִׁילָה בְּגִימְטְרִיא
מֹשֶׁה (זוֹהַר בְּרֵאשִׁית דף כה: כו:). וְעַל־כֵּן קָרְאוּ הַתַּנְּבְּאִים אֶחָד לְחִבְרוֹ
מֹשֶׁה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שַׁבָּת קא:): 'מֹשֶׁה שִׁפִּיר קֶאֱמֵרָתִי'. וְכִשְׂמַחֲדֵשׁ
דְבָר בְּתוֹרָה, אֵלּוּ הַדְּבָרִים שֶׁל הַחֲדוּשׁ הֵם בְּבְחִינַת מֹשֶׁה מְשִׁיחַ,
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בַּזֹּהַר (וַיֵּשֶׁב דָּף קצ"ב:): "וְרוּחַ אֱלֹקִים", דָּא רוּחָא דְמְשִׁיחַ,
"מְרַחֲפֵת עַל פְּנֵי הַמַּיִם" הֵינּוּ הַתּוֹרָה. וְזֶהוּ שֶׁאָמְרֵנוּ, כִּי הַחֲדוּשִׁי
תּוֹרָה שֶׁמְחַדֵּשׁ, הֵם בְּעֶצְמָם בְּבְחִינַת מְשִׁיחַ, כִּי שָׁם רוּחוֹ מְרַחֲפֵת.
וְהֵינּוּ "רוּחַ פִּיּו" (תְּהִלִּים ל"ג). 'רוּחַ מְמַלְלָא' (תְּרַגּוּם נֶפֶשׁ חֵיהָ בְּרֵאשִׁית ב).

וְאָמְרוּ חַכְמֵינוּ, זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה (עֵיין סְנֵהֲדְרִין צח וּבְרֵשׁ"י שָׁם, וְעֵיין
זוֹהַר וִיקָהֶל ר"ב). כִּי מְשִׁיחַ סָבֵל מֵרַעִין עֲבוּר כָּל יִשְׂרָאֵל,
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יִשְׁעִיָה נ"ג): "וְהוּא מְחַלֵּל מִפְּשָׁעֵינוּ". בְּכֵן כָּל צְדִיק

הדור הוא גם כן סובל יסורין בשביל כלל ישראל, להקל מעליהם, כי הוא בבחינת משיח כנ"ל. וכתוב בזהר (תצא ר"פ): "והוא מחלל מפשעינו" – דאֵתְעַבַד חל בגיניו. וזהו דסבל מרעין. והינו מה שאמרנו, שצריכין לפרש הדבר בלשון שמבין, כי על ידי זה נעשה בבחינת חל. כי כשִׁמְפַרֵשׁ בלשונו, הוא דרך חל לערף גדל קדשת הדברים במקומם, כפי מה שיצאו מפי הצדיק בגבתי מרומים. ועל ידי זה הוא מחלל, דאֵתְעַבַד חל. ובבחינה זו, סבל מרעין לכפר על ישראל, אך כל זה הוא מפשעינו דיקא, כי מחמת פשעינו, אין אנו משיגין הדברים רק בדרך חל כנ"ל, והוא סבל מרעין. אך לגבי אנשים הרמים אינם צריכים לזה, כי הם משיגים הדברים כמות שהם, כמו שיצא מהצדיק:

הַחֲמִיץ

הַנֶּכֶם לְבַקֵּר אֶת הַחֹלָה בְּשֶׁבֶת אֹמֵר: יְכוֹלָה הִיא שְׂתַרְחֵם (שבת יב). כי כשִׁאָדָם צָרִיךְ לְרַחֲמִים, הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שׁוֹלַח לוֹ רַחֲמָנוֹת, שֶׁהוּא יִרְחֵם עַל אַחֵר, וְעַל-יְדֵי-זֶה מְרַחֲמִין עָלָיו. כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבָרְכָה (שבת קנא): 'כָּל הַמְּרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת מְרַחֲמִין עָלָיו', וְכֵן שֶׁכָּתוּב (דברים י"ג): "וְנָתַן לָךְ רַחֲמִים וְרַחֲמִיךָ. וּמִדַּת הַרַחֲמָנוֹת תִּלּוֹי בְּדַעַת, מִי שֵׁישׁ לוֹ דַּעַה יֵשׁ לוֹ רַחֲמָנוֹת. כִּי כַּעַם שֶׁהִיא הַפֶּךְ הַרַחֲמָנוֹת, הוּא מְחַמֵּת כְּסִילוֹת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (קהלת ז): "כַּעַם בְּחִיק כְּסִילִים יְנוּחַ". וְעַל כֵּן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבָרְכָה (ברכות לג): 'כָּל מִי שֶׁאֵין בּוֹ דַּעַה אָסוּר לְרַחֵם עָלָיו', כִּי אִם אֵין בּוֹ דַּעַה אֵין בּוֹ רַחֲמָנוֹת, כִּי כַּעַם בְּחִיק כְּסִילִים יְנוּחַ. עַל כֵּן אָסוּר לְרַחֵם עָלָיו, כִּי 'כָּל הַמְּרַחֵם מְרַחֲמִין עָלָיו' כַּנ"ל, אֲבָל אִם אֵין בּוֹ רַחֲמָנוֹת אָסוּר לְרַחֵם עָלָיו.

זֶה הַחֹלֶה שֶׁצָרִיךְ לְרַחֲמִים, צָרִיךְ שִׁיחָה לּוֹ רַחֲמִים עַל אֲחֵרִים, וְזֶה תְּלוּי בְּדַעַת כַּנֶּ"ל. וְשִׁבְתָּ הִיא בְּחִינּוֹת דַּעַת, כִּי כָּל יְמֹת הַחַל כְּתִיב (בְּמִדְבַר י"א): "שָׁטוּ הָעַם וְלָקְטוּ" – בְּשָׁטוֹתָא, כְּמוֹ שִׁבְתוֹב בַּזְהַר (בְּשִׁלַּח דָּף ס"ג), אֲבָל בְּשִׁבְתָּ נִמְשָׁךְ הַדַּעַת לְכָל אֶחָד. וְזֶה שְׂאוֹמְרֵין הַמְּבַקְרִים לְהַחֲלוֹתָהּ, יְכוּלָה הִיא שְׂתַרְחַם, הֵינּוּ שֶׁהַשִּׁבְתָּ שֶׁהוּא בְּחִינּוֹת דַּעַת, יְכוּלָה שְׂתַרְחַם, לְשׁוֹן נוֹכַח, הֵינּוּ שְׂתַרְחַם אֶתְהָ, שִׁיחָה לְךָ רַחֲמִים עַל אֲחֵרִים, עַל יְדֵי הַדַּעַת שִׁישׁ לְךָ מְבַחֲנֵינּוֹת שִׁבְתָּ. וְכִיּוֹן שִׁיחָה לְךָ רַחֲמִים בְּיָדָי יִרְחַמוּ עָלֶיךָ מִן הַשָּׁמַיִם, כִּי כָּל הַמְּרַחֵם וְכוּ' כַּנֶּ"ל.

ג'רלח - צ'מ'ר מ'וה'ר'נ'ת ז'צ"ל "צ'ך צ'נ'י מ'קו'ה ש'ד'ך צ'ח'ד מ'ס'פ'ר'י ר'ב'נ'ו י'ה'י'ה ת'י'קו'ן ל'כ'נ' -
צ'מ'ר מ'וה'ר'נ'ת ז'צ"ל "צ'ך צ'נ'י מ'קו'ה ש'ד'ך צ'ח'ד מ'ס'פ'ר'י ר'ב'נ'ו י'ה'י'ה ת'י'קו'ן ל'כ'נ' -
צ'מ'ר מ'וה'ר'נ'ת ז'צ"ל "צ'ך צ'נ'י מ'קו'ה ש'ד'ך צ'ח'ד מ'ס'פ'ר'י ר'ב'נ'ו י'ה'י'ה ת'י'קו'ן ל'כ'נ' -

נמצא זה החולה שצריך לרחמים, צריך שיחיה לו רחמים על
אחרים, וזה תלוי בדעת כנ"ל. ושבת היא בחינות דעת, כי כל
ימות החל כתיב (במדבר י"א): "שטו העם ולקטו" – בשטותא, כמו
שכתוב בזהר (בשילח דף ס"ג), אבל בשבת נמשך הדעת לכל אחד.
וזה שאומרים המבקרים להחולתה, יכולה היא שתרחם, הינו
שהשבת שהוא בחינות דעת, יכולה שתרחם, לשון נוכח, הינו
שתרחם אתה, שיחיה לך רחמים על אחרים, על ידי הדעת שיש
לך מבחינות שבת. וכיון שיחיה לך רחמים בודאי ירחמו עליך מן
השמים, כי כל המרחם וכו' כנ"ל.

סדר קצור לקושי מוהר"ן הי"מ:

מה שקשה לישון במוצ"ש – קיז

א במוצאי שבת מתחיל התגלות אליהו ועל ידי זה נדחה השקר
שהוא מבחינת הנפש שהביא מיתה לעולם, ועל כן קשה אז לישן,
כי שנה היא גם כן מבחינה זאת (עין פנים), וגם כי התבדלה של
מוצאי שבת הוא בבחינת דעת כי אם אין דעת התבדלה מנין'
(ירושלמי ברכות פ"ק ה'), ועל כן קשה לישן כי השנה הוא הסתלקות
הדעת:

לפרש הלמוד – קיח

א בשלומד, טוב לפרש הדבר בלשון שמבין והוא טובה להעולם:
ב כל צדיק הדור הוא בחינת משה משיח, וכשמחידש בתורה הוא
בבחינת "ורוח אלקים" דא רוחו של משיח' מרחפת על פני
המים" שהוא התורה (זהר הקדוש וישב דף קצ"ב). וכמו שמשיח סביל
מרעין עבור כל ישראל לכפר עליהם כמו כן כל צדיק הדור הוא
סובל יסורים בשביל כלל ישראל להקל מעליהם, גם מה שאין אנו

זֹכִים לְהַשִּׁיג הַדְּבָרִים שֶׁל חַדוּשֵׁי תוֹרָה שֶׁל הַצַּדִּיק כְּמוֹת שֶׁהֵם כְּמוֹ שִׁיָּצְאוּ מִפִּי הַצַּדִּיק בְּגִבְהֵי מְרוֹמִים רַק צְרִיכִים לְפָרֵשׁ לָנוּ בְּדַרְךְ חֵל בְּלִשׁוֹן אֲשַׁכְּנֶנּוּ אוֹ כִּיּוֹצֵא בּוֹ בְּלִשׁוֹן חֵל שְׂרָגִילִין לְדַבֵּר בּוֹ זֶהוּ גַם כֵּן בְּחִינַת: "וְהוּא מְחַלֵּל מִפְּשָׁעֵינוּ" בְּחִינַת דְּאֵתְעִבֵד חֵל בְּגִינֵיהוּ (שָׁם ח"ג ר"פ) וְזֶה גַם כֵּן אֵצֶל הַצַּדִּיק בְּחִינַת סָבִיל מֵרַעִין לְכַפֵּר עַל יִשְׂרָאֵל:

יכולה היא שתרחם - קיט

א בְּשֵׁבֶת נִמְשָׁךְ עַל כָּל אֶחָד דַּעַת, וְעַל-יְדֵי-זֶה מִתְגַּבֵּר בּוֹ מִדַּת הַרְחֻמְנוּת לְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת כִּי הַרְחֻמִּים תָּלוּי בְּדַעַת, וְעַל-יְדֵי שֵׁישׁ לוֹ רְחֻמְנוּת מְרַחֲמִים עָלָיו מִן הַשָּׁמַיִם:

סדר ימי מלחמת רנ"ת ה'ת"מ:

ד בְּשַׁנַּת תַּקס"ד לַפ"ק נִפְטְרָה אֲמִי זְכוֹרָנָה לְבָרְכָה בְּיוֹם חֲמִישֵׁי ב' כְּסֵלוֹ אַחַר כֶּךָ אַחַר שֵׁבֶת חֲנֻכָּה צָוָה עָלַי לְלַמֵּד הַרְבֵּה פּוֹסֵק וְכוּ': אַחַר כֶּךָ בְּקִיץ צָוָה עָלַי לְהִתְחִיל לְלַמֵּד קְבָלָה וּמַעֲשֵׂה שְׁהִיָּה כֶּךָ הָיָה, שֶׁאֲנִי בָּאתִי אֵלָיו עִם רַבִּי נִפְתָּלִי, וְאָמַר לִי אֲנִי הֵבֵאתִי אוֹתָךְ עִתָּה כִּי רָצִיתִי לִזְמַר לָךְ הַנְּהַגָּה חֲדָשָׁה (חֲיִינוּ לְלַמֵּד קְבָלָה) וְרָצָה שֶׁאֲבוֹא אֵלָיו, וְעַל יְדֵי זֶה סָבַב הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַד שֶׁבָּאתִי אֵלָיו וְאָז וְכוּ':

בְּאוֹתָהּ הַשָּׁנָה סָמוּךְ לְשֵׁבֶת נִחְמוּ נִפְטְרָה בְּתוֹ מֵרַת פִּיגָא זְכוֹרָנָה לְבָרְכָה וְכוּ':

בְּשַׁנַּת תַּקס"ה בְּחֻשׁוֹן הָיוּ הַנְּשׂוֹאִין שֶׁל בְּתוֹ מֵרַת מְרִים זְכוֹרָנָה לְבָרְכָה, שֶׁהִיָּתָה כִּלְתוֹ שֶׁל הַגָּאוֹן מוֹלְטֵשִׁימְסַק וְרַקֵּד הַרְבֵּה פָּה בְּבֶרֶסְלָב בְּשֵׁבֶת רֵאשׁ חֲדָשׁ חֻשׁוֹן שֶׁאָז הָיָה הַ"פֶּאָרְשֵׁפִיל" וְאֲנִי זָכִיתִי לְנַסֵּעַ עִמּוֹ עַל הַחֲתָנָה לְקַהֲלַת וְלְטֵשִׁימְסַק כִּפְּאֵשׁר פֶּקֶד עָלַי:

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'רמ"ג
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

באותו העת צוה עלי להתחיל לחשב תורה, אבל עדין לא צוה לכתבה, ואמר שבפעם אחרת יצוה עלי גם לכתב גם צוה עלי ועל שאר אנשי-שלוֹמנו לומר תקון חצות, גם צוה אז עוד לכמה מאנשי-שלוֹמנו לחשב תורה והנה בכל הענינים האלה שהזכרתי שעברו עלי באלו השנים הנ"ל, יש הרבה לספר אשר לא יספיקו המון יריעות כי יש הרבה דברים מאד שלא הזכרתי כאן כלל, וגם מה שהזכרתי לא נכתב כי אם ברמז כטפה מן הים:

ה בשנת תקס"ה הנ"ל סמוך לראש חודש ניסן נולד בנו כו' שלמה אפרים זכרוננו לברכה ורבינו זכרוננו לברכה כבד אותי במצות פריעה אצלו, ורבינו זכרוננו לברכה בעצמו היה סנדק וחתן, ומה שהיה נעשה אם היה התינוק הזה נשאר בחיים אי אפשר לבאר ומעט קצת כתוב אצלנו ברמז בעלמא ואנחנו באנו אליו תכף למחרתו אחר יום שנולד הילד הקדוש הנ"ל והיינו שם בשבת וכל השבוע עד שנמול, וגם אחר כך עד יום שלישי למילה ובאותו העת שמענו מפינו תורה הרבה ושיחות נפלאות ונוראות מענין היצר הרע שיש כמה בחינות ביצר הרע וכו' וכמה וכמה צריכין בכל פעם להתחזק מחדש נגדו להכניעו וכו' וקצת מהם נכתבו ונדפסו ואז באותו השבת בשעמדנו לפניו אמר לי דברי צחות על המנעל שלי שנעקם לפניו מאד, ואמר המנעל שלך דומה כמו מי שטופחין לו על פניו ואחר כך ענה ואמר שיחות חלין שלנו (כמפליג בשבח שיחות חלין שלו) איזה מהצדיקים יוכל לומר לי איך בדברי צחות האלו שקורין ווערטיל יש בו כל כוונות המילה ולמעלה מהכוונות, ואחר כך התחיל לזרק דבורים מתוך פיו הקדוש, וענה ואמר הלא יש וטפחו לו על פניו וטפח לו בסנדלו, ואמרו רבותינו זכרונם לברכה סנדל ממאי הוה וכו' משל וכו' ואחר כך התחיל

לומר התורה הנדפסת בסימן ס"ג ברית נקרא בלשון תרגום אמה וכו' ומי שלא היה אז איך נתגלה התורה הזאת מדבור הנ"ל אי אפשר לצייר לו הענין ומי שהיה אז ראה בעיניו גדלת הבורא יתברך וגדלת התורה וגדלת הצדיקים אמתיים איך כל שיחתם ותנועותם תורה גבוה שראינו בעינינו שבדבור בעלמא שקורין ווערטיל שאמר על המנעל שלי היה כלול בו תורה גבוה ונסתרה כזאת שכלול בה כל סוד פונות המילה ויותר מזה, כשאמר בעצמו ובאמת גם התורה הנוראה שגלה אחר כך על זה, גם כן אין מי שישגי אותה היטב כי היא גבוה מאד כדרךכו בפרט שזאת התורה לא בארה היטב רק ברמז בעלמא כמבאר למעין שם וכל ימי חייו הקדושים היינו רגילים תמיד לומר, אשרי עבדי ואשרי אנשי העומדים לפניך השומעים את חכמתך, אשרינו שזכינו לזה, זה חלקנו מכל עמלנו:

סֵדֶר לְקוּפֵי עֲצוֹת הַיּוֹמֵי:

יא כל הנפילות שאדם נופל ממדרגתו הם על ידי תאוות ממון, כי זה עקר הנפילה, שנופל לשמד ולעבודה זרה. על כן כשחולקין על צדיקהאמת, והקדוש ברוך הוא רוצה לגרש אויביו של הצדיק, הוא מפיל את האויב לתאוות ממון, כי אין נפילה גדולה מזו. והכלל, כשיש מחלקת, כל מי שהוא שומר את הברית יותר מחברו וכו', וכל המקרבים לצדיק זה שהוא שומר את הברית ביותר, יכולים להפיל את חבריהם ממדרגתם, והנפילה הוא שנופלים לתאוות ממון. על כן צריך האדם לזהר ביותר כשיש מחלקת עליו, שלא יפל לתאוות ממון, חס ושלום (שם).

יב על ידי מצות מזוזה נתבטל תאוות והמדת הממון, ועל ידי זה פרנסתו מעופפת לו ובאה לו בנקל (שם).

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'רמב"ד מלון הרנ"ת זצ"ל "צדק צדקו מקוה שדך צדקו מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל"»
 «זק נתן ולא יעבור» יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

יג כל המצות שאדם עושה אותם בלא ממון, הינו שאינו רוצה להפסיד ממון בשביל המצוה, עדין אין המצוה בשלמות, כי עדין אינה בבחינת אמונה, שהיא עקר השלמות. אבל כשתחשב כל-כך המצוה אצלו, עד שאין מרגיש בהפסד ממון, ומוציא ומפזר ממון בשביל המצוה זאת הבחינה נקרא אמונה, כי עקר אמונה היא בממון, כשמשבר תאות ממון, לשם פנים דקדושה כנ"ל (שם).

יד המשקעים בתאות ממון הם בעלי-חובות תמיד. כמו שאנו רואים בחוש, שזה המשאוי תלוי בצואר בני-אדם, שאין מסתפקין בממונם ולוין ממון מאחרים, ונדמה להם שהם משתכרין שכר הרבה, ואחר-כך מתים בעלי-חובות. ואם אינם מתים בעלי-חובות מפש, שאינם חיבים ממון לאחרים, עדין הם בעלי-חובות לתאותם, כבאשר אנו רואים בחוש, שאפלו מי שיש לו ממון כדי להתפרנס, ואפלו העשירים והקצינים המפלגים, הם רודפים כל ימיהם להרויח ממון ביגיעות גדולות, ומסכנים את עצמן בסכנת דרכים וטלטולים הרבה ומטריחים את עצמם בטרחות גדולות בשביל הממון, כאלו היה מטל על צוארם איזה חוב גדול לשלם, והחוב הוא רק שחיבים לעצמן, דהינו לתאותם, שפרוכים אחר התאוה של ממון כל-כך, כאלו הם חיבים חיוב גדול נמצא שהם בעלי-חובות כל ימיהם. וכן מתים בעלי-חובות, הינו לתאותם, כי כל ימיהם אינם מספיקים לשלם חוב זה שחיבים לתאותם, כי הוא בלא שעור וגבול, כי אין אדם מת ויחצי תאותו בידו. נמצא שכל המשקעים בתאות ממון הם מתים בעלי-חובות, כי העבודה זרה נקראת 'חובה', שמכרעת את הכל לכף-חוב, וכל המתדבקים בה, שהם המשקעים בתאות ממון,

שהוא עבודה זרה ממש, הם בעלי-חובות תמיד, עד שמתיים
 בעלי-חובות כנ"ל, וכל ימיהם הם סובלים מרירות ועצבות
 ודאגות מהמדת הממון, וכל מה שיש לו ממון יותר יש לו דאגות
 ועצבות ביותר, כי נתקשר יותר להעבודה זרה, שהיא עצבות
 ומרה שחרה, חשך, מיתה, והממון שלו אוכלת ימי חייו, כי היא
 מבלה חייו על-ידי טרדות ודאגות של הממון (שם).

סדר ספורי מעשיות הימיני:

[ויחי היום] והיה הפלך הולך בלאותה מדינה שישב בזה
 הגבור של הדין הנ"ל ועסק בדאקטורים ולא היה יכולים
 לעשות רפואה מתמת גדל התמימות שהיה שם בלאותה
 המדינה לא היה מועילים הרפואות, וגזר הפלך שישאר
 בתפלה בעדו אשר הפלך שלנו: באשר שיהיה הגבור הנ"ל
 יש לו פת להשתמש עם הספר בקדשה ואינו משיבת פה,
 על פה נעשה לטובתו, ויהיה עלי להיות שם ענין פרי שהיה
 להפלך רפואה מהרפואות שפך פךר ומהרפואות שפך
 עוד והגבור הנ"ל לא ירע פלל מנה, ומתמת נה אנו הייתי
 בכאן ענין (כל זה היה מספר הענין להשליח).

וזה הבן הנ"ל (הינו זה שלא היה לו פת ברגליו בתחלה) היה הולך
 אחריהם ושומע ויהיאו אותו למלך, וצוה המלך שיקחו הכח
 ויחזירו להמלך הנ"ל, והחזירו לו הכח, ואז חזר הבן של השדים
 הנ"ל כנ"ל, ובא מיסר מאד בלא כח, כי ענו אותו מאד שם, וחרה
 לו מאד על המכשף שענה אותו כל-כף, וצוה לבניו ומשפחתו

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'רמל"ג
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

שִׁיחֵיו אֲוֻרְבַּיִם תָּמִיד עַל הַמְּכַשֵּׁף הַנִּ"ל, וַיֵּשׁ בִּינֵיהֶם מִדְּבָרִים, וְהָלְכוּ וְהִגִּידוּ לְהַמְּכַשֵּׁף שִׁישְׁמֹר עֲצָמוֹ, כִּי יֵהֶם אֲוֻרְבַּיִם עָלָיו, וְעָשָׂה הַמְּכַשֵּׁף תַּחֲבוּלוֹת, וְקָרָא עוֹד מְכַשְׁפִּים שִׁיזְדָּעִים מִשְׁפָּחוֹת כְּדֵי לְשָׁמֹר מֵהֶם, וְחָרָה מְאֹד לְהַבֵּן הַנִּ"ל וְלְמַשְׁפַּחְתּוֹ עַל הַמְּדַבְּרִים עַל שֶׁגָּלוּ סוּדוֹ לְהַמְּכַשֵּׁף פֶּעַם אַחַת נִזְדָּמַן שֶׁהָלְכוּ יַחַד מִמְּשַׁפְּחָה שֶׁל הַבֵּן הַנִּ"ל וּמִהַמְּדַבְּרִים עַל הַמְּשַׁמֵּר אֶצֶל הַמֶּלֶךְ, וְהָלְכוּ בְּנֵי הַמְּשַׁפְּחָה הַנִּ"ל וְעָשׂוּ עֲלִילָה עַל הַמְּדַבְּרִים, וְהָרַג הַמֶּלֶךְ אֶת הַמְּדַבְּרִים, וְחָרָה לְהַמְּדַבְּרִים הַנִּשְׁאָרִים, וְהָלְכוּ וְעָשׂוּ מְרִידָה בֵּין כָּל הַמְּלָכִים, וְהָיָה בֵּין הַשָּׂדִים רָעַב וְחֲלָשׁוֹת וְחָרֵב וְדָבָר, וְנִעְשָׂה מְלַחְמוֹת בֵּין כָּל הַמְּלָכִים, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִעְשָׂה רְעִידַת הָאָרֶץ וְנִפְלְאָה הָאָרֶץ כְּלָה וְנִשְׁקָה הָאֵילָן כְּלוֹ, וְלֹא נִשְׁאָר מֵהֶם כְּלָל, וְנִעְשׂוּ כְּלָא הָיוּ אֲמֵן:

סוּד מִעֲשָׂה זֶה מְרָמֵז בְּקַפִּיטָל א' שְׂבַת־הַלֵּיִם: אֲשֶׁר־י הָאִישׁ וְכוּ', דָּרָךְ רְשָׁעִים דָּרָךְ צַדִּיקִים וְכוּ' הֵינּוּ בְּחִינַת הַדָּרְכִים הַנִּ"ל שִׁישׁ בָּהֶם הָאָבֶק שְׂמֵפְזָרִים וְכוּ' וְהָיָה כְּעֵין שְׂתוּל עַל פִּלְגֵי מַיִם אֲשֶׁר פָּרִיו יִתֵּן בְּעֵתוֹ וְעָלְהוּ וְכוּ' וְכֹל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה יַצְלִיחַ הֵינּוּ הָאֵילָן הַנִּ"ל שְׂכָל פָּרִיו וְעָלָיו הַכֹּל כְּאֲשֶׁר לְכֹל מְסַגֵּל מְאֹד כֵּנִ"ל דוֹק וְתִשְׁכַּח עוֹד אִיזָה רְמִזִּים: אֲשֶׁר־י הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא הָלַךְ כִּי בִתְחִילָה לֹא הָיָה יָכוֹל לֵילֵךְ: לֹא עָמַד כִּי אַחֲר־כֵּךְ לֹא הָיָה יָכוֹל לָעֵמֵד גַּם־כֵּן: וּבְמוֹשָׁב לְצִים הֵינּוּ מוֹשָׁב לְצִים הַנִּ"ל שְׁעוֹשֵׁי לְיַצְנוֹת וְכוּ' כֵּנִ"ל: כְּמוֹן אֲשֶׁר תִּדְפְּנוּ רוּחַ הֵינּוּ הָרוּחַ שֶׁנוֹשֵׂא הַפּוֹל הַנִּ"ל: וְכֹל זֶה הוּא רַק רְמִזִּים בְּעֵלְמָא שֶׁהָאִיר עֵינֵינוּ קָצַת לְמַעַן נִבְיִן וְנִשְׁכִּיל קָצַת עַד הֵיכֵן הַדְּבָרִים מְגִיעִים אֲבָל הַדְּבָרִים סְתוּמִים עֲדִין בְּתַכְלִית הַהֶעָלִים: כִּי כָּל אֵלוֹ הַמְּעַשִּׂיֹת שֶׁסִּפֵּר גָּבְהוּ מְאֹד מְאֹד מִדַּעַת אֲנוּשֵׁי וְנִעְלָמִים מֵעֵין כָּל חַי וְכוּ'.

סדר שאלתו ערוף הימני:

(ז) נפרץ הכותל עד עשר אמות הרי הוא כפתח והוא שלא יהא נפרץ במילואו ואם נפרץ ביותר מעשר חשוב כחצר אחת וצריכים לערב יחד (וכל שכן אם אין ביניהם מחיצה גבוה י' דצריכין לערב יחד) (הר"ר יהונתן פרק הלון): (ח) כותל שבין ב' חצרו' גבוה עשרה לשניהם והעמיד אצל הכותל סולם רחב ד' וכן כנגדו בחצר השניה אפילו אין הסולמות זה כנגד זה אם אין ביניהם ג' חשיבי כפתח היו מופלגים זה מכנגד זה שלשה אם הכותל רחב ד' עדיין חשובים כפתח ואם אינו רחב ד' לא חשיבי כפתח באיזה סולם אמרו כשיש בו ד' שליבות אבל פחות מכאן לא אא"כ זרועותיו ושליבותיו כבדות שאז כובדו קובעו ואם אין הכותל גבוה אלא עשרה וזוקף סולם גבוה שבעה ומשהו במשך ד' אצל הכותל מתירו בין להשתמש עליו בין לערב יחד כיון שלא נשאר שלשה עד ראש הכותל עקר חוליא מראש הכותל למעטו מגובה עשרה אם יש בה משך ארבע מהני מבין לעשותו כפתח לערב יחד בין לענין שיכול להשתמש בכל הכותל ואם אין בו ארבע אינו חשוב כפתח לערב יחד וכן אינו מועיל להשתמש בכל הכותל שאינו משתמש אלא כנגד המקום שנתמעט: (ט) בנה אצטבא למטה אצל הכותל למעטו מגובה עשר' אם יש בה ד' אורך במשך הכותל ובולטת ד' מועיל להשתמש בכל הכותל אבל אינו חשוב כפתח לערב יחד עד שיגיע לראש הכותל ואם אין בה ד' על ד' אינו מועיל אפילו להשתמש כנגדו: (י) כפה ספסל שיש בו ד' על ד' וגבוה כל שהוא ומיעט בו גבהו מעשרה מותר להשתמש כנגד המיעוט ובלבד שיחברנו בטיט: (יא) בנה אצטבא על אצטבא אם יש בתחתונה ד' על ד' או אין בה ד' על ד' ויש בעליונה ד' על ד'

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'רמו - צמח מוהרנ"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שדך צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

ואין בין זו לזו ג' טפחים מהני להתיר להשתמש עליו אבל לא מהני למהוי פתח לערב יחד: (יז) זיו היוצא מן הכותל ויש בו ד' על ד' והניח עליו סולם כל שהוא מועיל להתיר לו תשמיש הכותל והוא שלא תהא שליבה התחתונה גבוהה מן הארץ שלשה ולא יהא בין שליבה לשליבה שלשה והוא שיניח הסולם על גב הזיו אבל סומכו אצלו לא וכל זמן שאין גבוה הכותל עשרים טפחים די בזיו אחד שמניחו באמצע שהרי אין גבוה עשרה עד הזיו ולא גבוה עשרה ממנו עד ראש הכותל ואם הוא גבוה עשרים צריך שני זיוין אחד בתוך י' התחתונים ואחד למעלה ממנו בתוך עשרה העליונים שאם היה הזיו גבוה עשרה לא סגי ליה בסולם כל שהוא והוא שלא יהו הזיוין זה כנגד זה שראוי להטיל סולם מזה לזה: (יג) העמיד שני סולמות זה בצד זה ולא היה בשניהם משך ארבע' והרחיקם זה מזה כדי שיהא בשניהם ארבע' ומילא האויר שביניהם בקש אינו מועיל לא להתירו להשתמש עליו ולא לערב יחד שמקום מעמד הרגלים הוא באמצע הסולם ואין ראוי לעלות בקש ואם העמיד הסולם באמצע והקש מן הצד מהני בין להתירו להשתמש עליו בין לערב יחד: (יד) אין הסולם רחב ארבע' וחקק אצלו בכותל להשלימו לארבעה די לו שיחוק בגובה עשרה ואם לא העמיד סולם כלל אלא חקק בכותל כמין שליבות של סולם לעלות בו צריך שיחוק בכל גובה הכותל ומועיל בין להתיר תשמיש בין לערב יחד:

סֵדֶר לְקוּטֵי הַפְּלוֹת הַיְמִינִי:

תתרנו: אָב הַרְחֵם הַמְּרַחֵם רַחֵם נָא עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבְנוּ בִינָה לְהִבִּין וְלְהַשְׁכִּיל, לְשִׁמְעַ לְלַמֵּד וְלִלְמַד לְשִׁמּוֹר וְלַעֲשׂוֹת וְלִקְיָם אֶת כָּל דְּבָרֵי תִלְמוּד תּוֹרַתְךָ לְשִׁמָּה בְּאַהֲבָה, רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֹךְ, וְעֹזֵר

וְהוֹשִׁיעָה לָנוּ בְּכָל מִיָּנִי יְשׁוּעוֹת בְּאִפְּן שְׁנֹזְכָה לְהִתְחַזֵּק בְּעֶסֶק
 תּוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה לְשִׁמְחָה, וְנִכְנָסִים כָּל דְּעִתָּנוּ וּמַחְשְׁבוֹתֵינוּ וְכָל
 רְעִיוֹנֵנוּ בְּתוֹךְ תּוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה תָּמִיד יוֹמָם וְלַיְלָה, בְּאִפְּן שֶׁתֵּאִיר
 לָנוּ הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה אֹזֶר פְּנֵיהָ הַנְּעִימִים הַקְּדוֹשִׁים וַיֵּאִירוּ וַיִּגְנוּ
 עָלֵינוּ כָּל הָעֵי"ן פָּנִים לַתּוֹרָה שְׁזָכוּ הַצְּדִיקִים הַשְּׁלֵמִים לְהַשְׁיִגָם,
 וְעַל יְדֵי זֶה נֹזְכָה לְשִׁבְרֵךְ וּלְבִטְלֵךְ כָּל הַתְּאַוּוֹת וְכָל הַמַּדּוֹת רָעוֹת
 מֵאֲתָנוּ, וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְּבִים וּבְחַמְלָתְךָ הַגְּדוֹלָה שְׁאַתָּה חוֹמַל עַל עַמְּךָ
 יִשְׂרָאֵל בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, תְּחֹם וְתַרְחֹם וְתַחַמַּל עָלֵינוּ עִתָּהּ בְּעֵת צָרָה
 הַזֹּאת, וְתַעֲשֶׂה לְמַעַנְךָ וּלְמַעַן אֲבוֹתֵינוּ, וּלְמַעַן כָּל הַצְּדִיקִים
 הַקְּדוֹשִׁים וְהַנּוֹרְאִים שֶׁהָיוּ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר עַד הַנְּחָה וְתִשְׁבֵּר וְתַבְטִיל
 בְּרַחֲמֶיךָ הַרְּבִים וּבְחַסְדֶיךָ הַגְּדוֹלִים מְהֵרָה מֵאֲתָנוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת
 קְשׁוֹת הֵן אֹתָם שֶׁכָּבַר נִגְזְרוּ עָלֵינוּ, הֵן אֹתָם שְׁרוּצִים לְגֹזֵר חַם
 וְשָׁלוֹם, כָּלָם תַּעֲקֹר וְתִשְׁבֵּר וְתַבְטִיל בְּרַחֲמֶיךָ הַרְּבִים וּבְחַסְדֶיךָ
 הַגְּדוֹלִים, וְלֹא יִשָּׂאֵר מֵהֶם שׁוֹם רֶשֶׁם כָּלָל:

תִּתְרַנּוּ: מָלֵא רַחֲמִים, שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל שְׁמֹר שְׂאֲרֵי יִשְׂרָאֵל וְאֵל
 יֵאבֹד יִשְׂרָאֵל הָאֹמְרִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל כִּי אֵיךְ שֶׁהוּא אֵיךְ שֶׁאָנוּ
 עוֹמְדִים לְהִתְפַּלֵּל עִתָּהּ בִּיּוֹן מְצוּלָה וְאִין מְעַמָּד כְּזֶה, עִם כָּל זֶה
 "הַקִּיצוֹתֵי וְעוֹדֵי עַמְּךָ" כִּי עֲדִין אָנוּ אֹמְרִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל פְּעַמִּים
 בְּכָל יוֹם תָּמִיד וְעַל זֶה לְבַד תִּמְכְּנוּ יִתְדוֹתֵינוּ לְבוֹא לְפָנֶיךָ אֲדוֹן כָּל
 עִתָּהּ גַּם עִתָּהּ לְהַפִּיל תְּחַנְּתָנוּ לְפָנֶיךָ בְּעַל הַרְּחֲמִים, בְּזִכּוֹת וְכַח
 הַצְּדִיקֵי אֲמַת שֶׁעֲבָדוּ אוֹתְךָ בְּקֹדֶשׁ בְּקִדְשָׁה וּבְטַהָרָה גְּדוֹלָה,
 וּבְמִסִּירַת נַפְשׁ, וּבְשִׁכְּל נַפְלָא, וּבְתַמִּימוֹת גְּדוֹל כָּל יְמֵי חַיֵּיהֶם,
 וּבְזִכּוֹת כָּל הַקְּדוֹשִׁים שֶׁנִּהְרְגוּ עַל קְדֻשַׁת שְׁמֶךָ, וְנִשְׁחַטּוּ וְנִצְלְבוּ
 וְנִהְרְגוּ וּמָתוּ בְּכַמָּה מִיָּנִי עֲנוּיִים מְשֻׁנָּים, וְנִשְׁפָּךְ דָּמָם כַּמִּים אֶלְפֵי
 אֲלָפִים וְרַבֵּי רַבּוֹת נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל גְּדוֹלִים וְקַטְנִים נְעָרִים וְזֻקְנִים

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'רמח - צֶמַח מְנוּחָה רַחֲמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִסְפָּרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַלּוֹת -
 זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָּח" שְׁעֵי יוֹשִׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

מִיּוֹם הַחֲרָבָן עַד הִנָּה הֵן עַל כָּל אֱלֹהִים בָּאֲנֹנוּ לְפָנֶיךָ, הָעוֹנָה לְעַמּוֹ
 יִשְׂרָאֵל בְּעֵת צָרָה, שְׁתַּמְלֵל רַחֲמִים עָלֵינוּ בְּעֵת צָרָה הַמָּרָה הַזֹּאת,
 וְתִמְהַר לְהוֹשִׁיעֵנו יְשׁוּעָה שְׁלֵמָה חַיֵּשׁ קַל מְהֵרָה, וַיְקַיֵּם מְהֵרָה:
 "וְעַתָּה צָרָה הִיא לִיעֲקֹב וּמִמָּנָה יוֹשִׁעַ" חוֹסֶה עָלֵינוּ כָּרַב רַחֲמִיךָ,
 יִהְיֶמוּ מֵעֵיךָ וְרַחֲמִיךָ עָלֵינוּ, כִּי צָרְכֵינוּ מְרַבִּים מְאֹד מְאֹד, בְּגוֹף
 וּנְפֶשׁ בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת, וְדַעַתְנוּ קְצָרָה לְבָאֵר וּלְפָרֵשׁ חֵלֶק אֱלֹהִים
 וְרַבָּה מֵהֵם רַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנו מְהֵרָה לְמַעַן שְׁמֶךָ, בְּכֹל מַה
 שָׂאֲנוּ צָרִיכִים לְהוֹשִׁיעַ וְהִגֵּן בְּעֵדְנוּ וְהִסֵּר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דְּבָר וְחָרָב
 וְרָעַב וַיְגוֹן, וְהִסֵּר שְׁטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ, וּבְצֵל כְּנַפֶּיךָ תִּסְתִּירֵנוּ
 כִּי אֵין לָנוּ עַל מִי לְהִשָּׁעֵן כִּי אִם עָלֶיךָ אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, "וְאַנְחָנוּ
 לֹא נִדַּע מַה נַּעֲשֶׂה, כִּי עָלֶיךָ עֵינֵינוּ הִנֵּה כְּעֵינֵי עֲבָדִים אֶל יַד
 אֲדוֹנֵיהֶם, כְּעֵינֵי שְׂפָחָה אֶל יַד גְּבֵרָתָהּ, כֵּן עֵינֵינוּ אֶל ה' אֱלֹהֵינוּ עַד
 שִׁיחַנְנוּ חָנְנוּ ה' חָנְנוּ, כִּי רַב שָׁבַעְנוּ בּוֹז" חוֹסֶה עָלֵינוּ בְּאֶרֶץ שְׁבִינוּ
 וְאֵל תִּשְׁפֹּךְ חַרוֹנְךָ עָלֵינוּ כִּי אֲנַחְנוּ עִמָּךְ בְּנֵי בְרִיתְךָ "יְהִיוּ לְרָצוֹן
 אֲמַרִי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי", אָמֵן:

תְּפִלָּה קוֹחַ תַּחֲרַחֲנוּ: {מיוסד ע"פ תורה ק"י} מִלְּכִי וְאֵלֶיךָ אֱלֹהֵיךָ
 אֶתְפַּלֵּל אֲנִי ה' הוֹשִׁיעֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים שְׂאֲזוּכָה
 לְעַסֵּק בְּדַבְרֵי תוֹרָתְךָ לְשִׁמְחָה בְּהַתְמַדָּה גְּדוּלָה וּבְתוֹרָתְךָ נְהַגְּהָה
 יוֹמָם וְלַיְלָה וְתִהְיֶה עִמִּי תָמִיד וְתַעֲזָרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי שְׁלֵל יִתְגַּשְׁמוּ
 וְשֵׁלֵל יִתְחַשְׁכוּ דַבְרֵי הַתּוֹרָה מִפִּי חֵם וְשָׁלוֹם רַק אֲזוּכָה לְלַמֵּד תּוֹרָה
 בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְּדוּלָה לְבַטֵּל עֲצָמִי וְכָל גִּשְׁמִיּוֹתִי בְשַׁעַת לְמוֹדֵי,
 בְּאֶפֶן שְׂאֲזוּכָה לְהִרְגִישׁ בְּלִבִּי וְדַעַתִּי הָעַרְבוֹת וְהַנְּעִימוֹת
 וְהַרוּחָנִיּוֹת וְהַדְּקוֹת וְהָעֲמֻקּוֹת שְׁבַתוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה כִּי אֶתָּה לְבַד
 יִדְעָתָ עֵצָם מְתִיקוֹת הַנְּעִימוֹת וְהָעַרְבוֹת וְהַרוּחָנִיּוֹת שֶׁל דַּבְרֵי
 תּוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה הַטְּהוֹרָה וְהַתְּמִימָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: "הַנְּחַמְדִּים

מִזֶּהָב וּמִפָּז רָב, וּמִתּוֹקִים מִדְּבַשׁ וְנִפְתַּת צוֹפִים", וְנֶאֱמַר: "צוֹף דְּבַשׁ
אֲמָרִי נָעַם, מִתּוֹק לִנְפֶשׁ וּמֵרֶפֶא לְעַצָּם", וְנֶאֱמַר: "דַּרְכֵיהָ דַרְכֵי נָעַם
וְכֹל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם" וְגַם מִרְחוֹק אָנִי רוֹאֶה וּמֵאַמִּין בְּגִדְל
הָעֲמֻקּוֹת וְהַנְּעִימוֹת וְהָעֲרֵבוֹת שֶׁבְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה, אֵךְ בְּעֹנוּתֵינוּ
הָרַבִּים, מִרְבוֹי גַּשְׁמִיּוֹתֵינוּ וְעֲבִינֵנוּ בְּמַעֲשֵׂינֵנוּ הָרָעִים, וּמִחֲשִׁבוֹתֵינוּ
הַמְּבַלְבְּלוֹת, גַּם הַתּוֹרָה שֶׁבָּאָה לְתוֹךְ פִּינוּ, לֹא דִי שְׂאִינָה מְאִירָה
לָנוּ כְּרֵאוֹי, אֵף גַּם הַתּוֹרָה בְּעֲצָמָה נִתְּנָה שְׂמָחָה וְנִתְּחַשְׁכָה מִפִּינוּ,
וּמִחֲמַת זֶה לֹא זָכִינוּ עֲדִין לְשִׁבַר אֵת הַיֵּצֵר הָרָע וְתַאֲזוּתוֹ עַל יְדֵי
הָעֶסֶק הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וְאִינִי זוֹכֶה לְהִרְגִישׁ הַמְּתִיקוֹת וְהַנְּעִימוֹת
וְגִדְלַת הַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ, וְגִדְלַת הַצְּדִיקִים הָאֱמֶתִיִּים וְגִדְלַת הַתּוֹרָה
וְהַתְּגִלוֹת הָאֱלֹהוֹת, עַל יְדֵי הַתְּגִלוֹת חֲדוּשֵׁי תּוֹרָה כְּאֵלֶּה שֶׁזָּכִינוּ
לְקַבֵּל מִיּוֹם מִתַּן תּוֹרָה וְעַד עַתָּה: